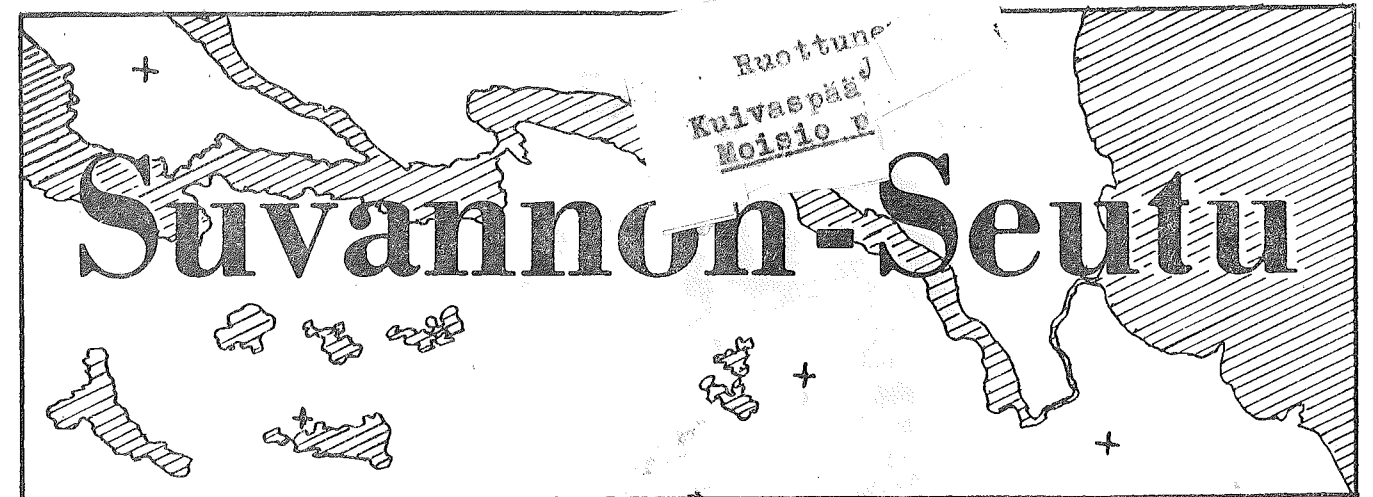

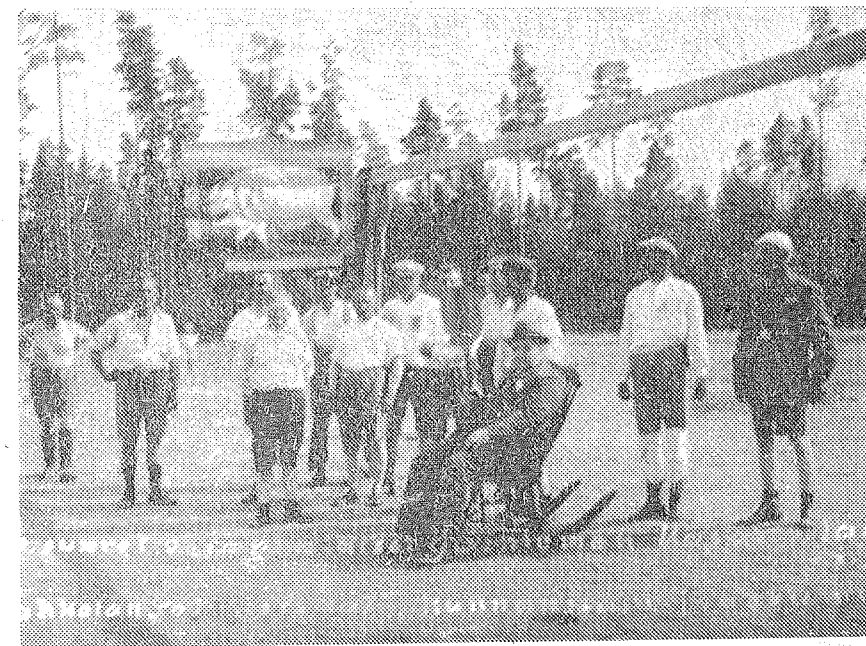

N:o 2 TOUKOKUU

Suvanto-Säätiön julkaisema aikakauslehti.

1958

Päätoimittaja Santeri Ollikainen

Kuvan alla oli tekstinä: — Ne suuret olympialaiset Kiviniemen kasarmilassa 4. 7. 36. Suomeen oli määrätty olympialaiset vuodeksi 1940 ja niiden tiimoilta jo maan eri kulmilla alettiin erilaisilla repäisevillä otteilla kerätä rahaa olympialaisiin.

Kiviniemen kasarmin herrat-upseerit ja alipuseerit haastoivat Sakkolan kunnan elimet ystävyysotteluun olympialaisten merkeissä, korskean humoristisella julistuksella, mihin kunnan puolesta vastattiin samalla mitalla, ehkä hiukan ylitsevuotavallakin. Yllämainittuna päivänä tapahtui sitten tämä aikanaan kuuluisa

armeijan- ja siviilivalioiden yhteenotto täysin ystävällisessä ja huumorin höystämässä hengessä. Urheilullisten yhtenottojen väliin luonnostaan kuuluneilla väliajoilla hengähdystauoilla oli muuta mukavaa ohjelmaa runsaan katsomon viihdytykseksi. Erikoisesti tuntui yleisöä huvittavan kunnanisien Symbolisena

lippuna ollut Aappo Kurikan maalaama Sakkolan porsas.

Ottelun varsinaiseen ohjelmaan kuului jalkapallo ja köyden veto, vaan kasarmilaiset järjestivät ylimääräisenä yllätyksellisen tankki-hyökkäyksen, pahvitankkeineen ja savupommeineen, mikä hyökkäys kunnan miesten vastaiskulla nopeasti torjuttiin.

Jalkapallossa käytiin kova ottelu, mitä osoittaa jo sekin, että lopputulos oli 0—0. Kasarmilaiset olivat vähällä saada voittomaalin, vaan vinosti kunnan maalia kohti lentänyt pallo osui, kunta-laisten maalivahtina kiikkutulis-
sa istuvan, lääkäri Salosen kädessä olleeseen leipälapioon, mistä pomppasi takaisin kentälle.

Köydenvedossa, mikä oli tosipe-
liä hampaat irvissä, kunnan isät voittivat molemmat vetopuolet siitä huolimatta, että toisen vedon aikana Kuisman Juho muutti palkkaa juuri köyden kireimmillään ollessa.

Kuvassa poseeraa Sakkolan kunnan joukkue tasan päättyneen jalkapallo-ottelun jälkeen.

Sattuneesta syystä Suomen olympialaiset siirtyivät 12 vuotta eteenpäin, mutta onpahan nyt tullut aikakirjoihin merkityksi, että kovalla innostuksella odotettiin olympialaisia jo vuodeksi 1940.

Lukijoille ja avustajille

Kiitämme niitä, jotka ovat lähettäneet lehteemme tekstiainesta, joko valmiina kirjoituksena tahi asiatietoina. Asiatiedot ovat niin helpot piirtää paperille, että siihen pystyy jokainen tämän lehden lukija joka on päättänyt opintonsa kansakoulussa ja niistä asioista voidaan täällä panna kokoon lähetettyihin tietoihin pohjautuva juttu. Tietenkin on parempi, että ken vain pystyy kirjoittaisi jutun valmiiksi.

Emme ole toimituksessa olleet kovin nirsoja kieliasuun nähden olemme korjailleet vain pahimmat virheet, jos niitä on. Hyvälle tyylille olemme antaneet sille kuuluvan tunnustuksen ja antaneet tyylikirjoituksen mennä melkein sellaisenaan, vaikka siinä tiukkaa oikeakielisyyttä kritiikissä käyttäen olisi ollut melkoisesti melottavaa. Tämä kun ei olekaan kaunokirjallinen lehti, vaan muistelmien kokooja, niin siinä ei ole haitaksi vaikka kirjoituksen lähettäjä tuntee lähetteensä julkaistunakin omakseen. Allekirjoittaja onkin sitä mieltä, että nykyisin ainek kirjoitukseen pakola vaadittu ns. oikeakielisuus ei sovi mihinkään muuhun kirjoitukseen, jos ei haluta lukijaa tappaa ikävään.

Olen lukenut erään sellaisen kirjan, missä on jokainen lause muodostettu uusimman kielipöpin mukaiseksi ja ensiyrityksellä ikävystyin siihen jo kymmenisen sivua luettuani ja jätin kesken. Sitten alkoi vaivata unettomuus ja kun muistin sanonnan: — Ikävä tarina nukuttaa —, niin hain kirjan käsiini ja käytin sen unilääkkeenä 10—15 sivun annoksina. Aiheetta enempään.

P ä ä.

Satu näiltä vuosilta

Kirj. A. Aava.

Oli kerran — niin alkavat aina sadut kiintoisan kertoman, niin alkavi myöskin taru sen kauniin Karjalan, sitä äidit vuosina näinä ovat lapsille kertoneet, ja miehet kuin rakkaintansa ovat yhäti muistelleet.

Sen on unissa tullut luoksi kuni hengetär hienoinen, ja on päälynyt vuolas Vuoksi iki-uljaasti virraten, ja Laatokan mainingit nousee ja laskee, kuohuu, käy ja katsoissa ulapan yli ei ranta toista näy.

Oli Laatokka — Karjalan meri, niin haastavi harmaapää, nyt meillä vain velloo veri ja sydämet sylkyttää, nyt on Karjala köyhä, vajaa, kuni kulkija kaukaisin, vaan jokainen aaltonsa ajaa KOTIRANTAHAN sittenkin!

Vesilahden Karjala-seura julistaa kirjoituskilpailun saadakseen juhlarunon Sakkola-juhlaan. Parhaaksi katsottu runo lunastetaan 3000:— markalla ja Suvannon-Seutu voi harkintansa mukaan lunastaa kaksi runoa enintään 1000:— mk:n hinnalla.

Taru totuutta on, on haave vain hauras ja hentoinen ja ylitse Suomen kuin aave se on kulkenut hiipien, se on nykyisyys, se on muisto, se höltyy, se jännittää, ja kuuluu, kaatuu ja kuolee, ja ijäti vihertää!

Oli kerran — — se seutu tuttu, se lapsuus —, se nuoruusmaa — — ja siitä jatkuvi juttu ja kertojan innostaa, hän uudesti elämän elää, taas, ilmehin lämpimin, ja Karjalan helkkehet heläähä kuin helkkyivät silloinkin.

Nimimerkillä varustetut runot on lähetettävä heinäkuun 1 päivään mennessä osoitettuna tekniikko Yrjö Raaskalle, os.: Lempäälä, Mantere. Mukaan on liitettävä suljetussa eri kuoressa kirjoittajan nimi ja osoite.

Sumuntaiksi

Jumalattomalla on tuska koko elämänsä ajan. Hän harhailee leivän haussa ja tuntee, että hänen vierellään on valmiina pimeyden päivä, koska hän ojensi kätensä Jumalaa vastaan ja pöyhkeili Kaikkivaltiasa vastaan. — Jobinkirja 15: 20, 23 ja 25.

Jumalattomalla, sen tiiviimmässä merkityksessä tarkoitetaan ihmistä, jolle ei mikään ole pyhää, mutta jolla silti, hänen huolettomuutta teeskentelevästä olemuksesta huolimatta, luonnonlakien pakosta, on ainainen tuska ja aavistus siitä, että tilinteon päivä koittaa ajallaan ja hetkenä, jota hän ei silloin pysty siirtämään tuonnemmaksi.

— Hän harhailee leivän haussa —, sanottiin yllä.

Jokaisella ihmisellä on oikeus, jopa Jumalan säättämä velvollisuuskin hankkia toimeentulo itselleen ja niille omaisilleen, jotka ovat hänen huollostaan riippuvaisia, vaan sen toimeentulon (leivän) hankkiminen tulee käydä rehellisesti, lakia ja hyviä tapoja noudattaen, eikä harhailemalla pimeillä poluilla. Jos leivän hankkija niille harhautuu, niin on hänen vierellään valmiina pimeyden päivä, kuten sanasamme mainitaan.

Hän tuntee sisimmässään, että pimeyden päivä lähenee ja siitä johtuu hänen levottomuutensa ja tuskansa. Kuitenkaan hän ei pysty harhailiensa palaamaan, koska jumalattomuudessaan on unohtanut, että Kaikkivaltias kuitenkin seuraa hänen askeleitaan, salaisiakin.

Kovin tiheään saamme nykyään lukea uutisia suurista väärinkäytöksistä ja kavalluksista. Aluksi näissäkin tapauksissa

Rajapyykkeitä

60 vuotta täytti emäntä Iida Karvonen (o.s. Vallittu) Lempäälässä 14. 2. 58. Alkuaan konttorialalla toimittuaan hän joutui jo melkoisen nuorena maatalon emännäksi ja on sillä alalla tehnyt pitkän ja kovan päivätyön. Ei luulisi 60 vuotiaaksi, niin nuorekkaalta hän vielä vaikuttaa.

60 vuotta täytti Lempäälässä osuuskassan johtaja Aleks Kallonen huhtikuun 17 p:nä. Hän on syntyjään sakkolalaisia ja

asianomainen on hyvänä ihmisenä ja kansalaisena lähtenyt leivän hakuun, sekä menestynytkin siinä, saanut luottamusta ja arvovantoa, mutta sitten on astunut esiin viettelijä, milloin missäkin hahmossa. Kiusausta ei ole kestänyt ja niin on alkanut huiskuminen, »harhailu».

Omantunnon varoitus on vaimennettu pöyhkeilevällä ajatuksella, joko kerrassaan niin, että ei ole Jumalaa, ei ole kaikkivaltiaa, tahi: — kyllä minä vielä nouden tästä tilapäisestä kuopasta —. Luisuminen on kuitenkin jatkunut, sillä likainen tie on luukas, jatkunut siihen asti kunnes vierellä valmiina odottanut pimeä tuomionpäivä on tullut.

Silloin on kaikki romahtanut yhtenä ainoana päivänä. Maallinen tulevaisuus on pimennyt, eikä hänellä usein enään ole voimia tehdä edes sydämessään tiliä itsensä ja Jumalansa kanssa. Tämä kaikki siksi, että hän silloin ojensi kätensä Jumalaa vastaan, kun kuuli hänen äänensä omantuntonsa kuiskauksina, eikä totellut Jumalan ystävällistä varoitusta.

Siimon.

tunnettu utterana maanviljelijänä, kunnallismiehenä ja osaksi liikemiehenäkin, mutta osuuskassa-alalla hän löysi elämäntehtävän, mihin antautui reippaalla toimintainnolla ja tuloksia on työ tuottanut. Hänen johtamansa Lempäälänseudun Osuuskassa on maaseudun kassoista piirinsä suurin. Ansioistaan on hän saanut mm. Osuuskassojen Keskusliiton ja Pellervoseuran ansiomitatit.

50 vuotta täytti maanvilj. Viljo Kurikka Vesilahdella 17. 4. Onnentoivottajien joukossa nähtiin mm. ent. Petäjäjärven nuorisoseuran ja Vesilahden Karjalaseuran edustajat. Oli paljon mukana valistusrienoissa.

50 v. täytti emäntä Taimi Ryyppö Messukylässä 22. 4. Syntynyt Antreassa, asui talonemäntänä Sakkolan Petäjäjärvellä. Emännyyden ohella oli paljon mukana marttatyössä ja muissa hyvissä riennoissa.

50 v. täytti Lempäälässä asentaja Viljo Heino 28. 4. Merkki-päivänään hän sai vastaanottaa lukuisan joukon onnittelijoita, sekä sähkösanomia. Ent. Kiviniemen ns:n johtokunta kävi kokonaisuudessaan onnittelulla ja puhui johtokunnan puolesta valitusohjaaja Helmi Uosukainen, kiittäen häntä pitkäaikaisesta työstä nuorisotyön saralla. H. Rääkkösen kirjoittaman runon lausui I. Karpanmäki. Kukkais-tervehdyksiä sai juhlija paljon.

50 v. täytti 14. 5. Ville Kaustala, Vesilahdella. Hänet tunnettiin, kuten siellä kotopuolessa sanottiin: »utalana miehenä».

50 v. täytti 2. 5. johtaja Lauri Lamppu, Helsingissä. Hän on toimeksi paneva persoona. Toiminut maanviljelijänä, autoilijana ja autojen huoltajana.

AHON REUNALTA

Kirj. V i k i.

Siinä kannakselaissä kylämaise-
semassa, josta meille on jäänyt
muistikuva, on eräitä piirteitä,
joita emme tapaa esimerkiksi hä-
mäläisessä kyläkuvassa. Kannak-
sen kylissä, joko kylän keskellä
tahi reunamilla, aukeni aina tuom-
moinen kuiva kumiseva aho. Tämä
aurinkoinen aho, se antoi kylälle
tuommoisen väljän, vapaan näky-
män. Antoi sen asukkaille viihtyi-
sän joutohetkien kokoontumispai-
kan, kentän nuorison kisailla,
miesten istuskella suven sunnun-
tai-iltaa.

Niin aukeni myöskin aho Petä-
järven kylän keskellä. Ei sitä sen
omistaja aidata tahtonut, ei tattari-
viljalle kylvää. Se oli siihen kylän
asemakaavaan jonkun väljäkatsei-
sen ukon asettama jo aikojen ta-
kaa.

Kun kesäinen sunnuntaiamu
liikkumattomana lepäsi ylläsi, kä-
kien kukunta kuului, olipa siinä
silloin miesten soma valkopaidoin
nurmeesi nojata. Muistoissa siinä
ikämiesten mietteet tavallisemmin
askaroivat.

Niinpä nytkin siinä katseltiin,
miten olivat kärryjen pyörät halki
ahon avanneet syvät raiteet. Niitä
pitkin oli vuosikymmenien aikana
vierinyt toinenkin maitokuorma
kohti Pietaria. Niitä myöten oli
tullut takaisin kylään ruplia, Ve-
näjän kovaa rahaa, joissa oli kot-
kan kuvat ja Nikolain nimet. Oli
niissä kuormissa tullut monet
muut tarvikkeet, huopatossut ja
turkit, putelnoi saappaat, saikat ja
Vartiamäen paakarin paistamat
puolipielaat.

Monta kertaa noille raiteille oli
Jaakkolan Juna, Martti ja Matti
mustaharjansa kääntänyt. He ajoi-

vat aina Pietariin asti kuormansa.
Toiset kylän maidonkuljettajat
kääntyivät Lempaalasta takaisin.
Sinne ajoivat Suikkaset, Aholan
Antti, Yllön Matti ja ajelipa Heik-
kosen Tuomaskin jonkinaikaa.
Tällaiselle uudelle yrittäjälle tah-
toivat vanhat tekijät kernaasti jär-
jestää pientä pilaa. Niin tälle Tuo-
maallegin kerran Myöhäsen pi-
hassa ison havupölkyn lavetin aks-
selille asettivat, etteivät resorit
höltyisi muka ja niinhän sitä
syksy-yön pimeässä Tuomas ko-
tiin ajeli pölkky akselilla.

Kirjoittaja ei muista silloisia
maidon hintoja, joten voin ereh-
tyä kun sanon, että se oli 15 ko-
pekka oli 45 penniä litra keskih-
inta. Nämä hintavaihtelut eivät joh-
tuneet mistään rasvan vaihteluista,
vaan Venäjällä sattuneista paas-
tonajoista.

Kylämme karjojen tuotto olikin
silloisiin oloihin verraten aika
korkea. Lehmät pantiin lypsämään
Venäjältä tuotujen halpojen väki-
rehujen voimalla. Kolmen puudan,
48 kg, »liivisäkki» maksoi noin 1
ruplan (2. mk 65 penniä) kotiin
tuotuna ja Pietarissa vain 75
kopekkaa (2 mk).

Pietarin kanssa käyty kauppa oli
monipuolista, vaikka tässä on pu-
huttu vain maidosta. Rauhavuodet,
ennen ensimmäistä maailman-
sotaa olivat elintasoltaan hyvät
kannaksen kylissä, niin Petäjä-
rvelläkin, mutta sitten elokuussa
1914 alkanut kansojen taistelu
muutti vähitellen elämänmuodot.
Tulivat vaikeat ajat. Kauppa py-
sähtyi hiljalleen ja Pietarin loput-
tomilta näyttäneet varastot olivat
tyhjä. Ostokyky tyrehtyi ja rup-
lan vakavuus alkoi horjahdella.

Mutta silloin saapui kyläämme uu-
si työn ja toimen aika. Rajalta,
Raudusta, työntyivät eräänä elokuun
iltana kylämme perälle linjat, tuli-
vat insinöörit ja mestarit kirjavin
kepein. Levisi sanoma tummuvaan
iltaan — rautatie. Linjan suunta
varmistui, leveni ja kylä täyttyi
uusista, kaukaa tulleista ratatyö-
miehistä. Tuli eloa ja vilkkautta
kylään, kävivät kaupaksi karjan-
ja maanantimet, oli työtä. Lähti
liikkeelle nyt Suomen markka.
Unohtui siinä kaukaisen sodan
kauhut, vierivät vuodet.

Oltiin taas elokuun illassa 1916,
kun kyläämme työntyivät Kivini-
emästä kohisevan kosken takaa tul-
lut »rauta-roikka», jättäen jäl-
keensä kiskoja kiiltävän tien.
Saapui ensi-juna asemalle. Juh-
lien otti kylä vastaan tämän kym-
menlukuisen rakentajaryhmän jäy-
hät miehet. Ryypön suuressa tu-
vassa tarjottiin kahvit paksuin
pullin. Torvet puhalsivat säveltä
»menneiltä ajoilta.» »Olemme as-
tumassa uuteen aikaan!» totesi
myös tilaisuuden puhuja Martti
Kuparinen. »Tuon voimakkaan ve-
turin ensi vihellyksessä kantautuu
hiljaiseen kyläämme nousevan
huomenen rytmi ja kaukaisten me-
rien kohina!»

Toimitus oikaisee kirjoittajan
käsitystä maidon silloisista hin-
noista. Maitolitrin hinta oli siellä
ennen I:tä maailmansotaa 5 kopek-
kaa, eli 13 penniä, litralta ja Venä-
jän ja Suomen rahan kurssi oli
sellainen, että kirjoituksessa mai-
nittu 15 kop. teki tasan 40 penniä.
1 markka oli 37 ja ½ kopekkaa.

PAKINAA

»Ei seppä rautaa syö, vaikka
onkin kova mies», sanotaan. Kui-
tenkin Koppasen Oton tarinan
pohjalta selvisi allekirjoittajalle,
että seppä voi syödä melkoisen
määrän lyijypitoista ruokaa, ni-
mittäin hauleja ja varastoida ne
esim. umpisuoleen vastaista käyt-
töä varten.

Kertojani selvitteli ensin omia
kalastus- ja metsästysmatkojaan
niin vaatimattomasti, että ei tul-
lut hivenen vertaa mieleen epäil-
lä niiden todenperäisyyttä. Kun
hän sitten kertoi tuon haulin-
syöntijutun, niin ei minulla, edel-
läsanotun nojalla, ollut mitään
aihetta epäillä, ettei tämä myös-
kin olisi ollut tapahtunutta elä-
mänmenoa aivan kirjaimellisesti.

Koitin myös omasta puolestani
esittää arvoisille lukijoille jutun
tässä niin koristelemattoman yk-
sinkertaisesti, ettei vaan kukaan
joutuisi epäuskon kanssa kam-
palemaan.

Tämän kyseessäolevan seppän
harrastuspiiriin kuuluivat met-
sästäys ja kalastus ja oli hän näis-
sä sivuharrastuksissaan mestari,
kuten vakinaisessa ammatissaan-
kin. Haulikolla tavoitettua met-
sänriistaa tuli sesonkikautena
melkoisesti ja kun hän oli perso
sekä linnun lihalle, että jänis-
paistille, niin riista käytettiin
pääasiassa kotiruokana. Haulik-
ko on sellainen pyyntiväline, että
se ripottelee ammuksen osat
melkoisen hajalleen otuksen ru-
hoon ja näinollen on haulien
noukkiminen paistista ikävää ja
aikaa vievää touhua ja lisäksi
paisti nuhraantuisi siitä hauleja
kalvellessa vähemmän hauskan
näköiseksi, sillä täytyyhan syötä-
vässä olla ns. silmänruokaakin,
eikä vain vatsantäytettä.

Näinollen melkoinen osa hau-
leista joutui menemään samaa
tietä kuin voissa tahi rasvassa
kärjistetyt linnun- ja jäniksen
paistit, vaan kun ihmisen sisi-
kunnassa ovat erinäiset suodatti-
met ja sulattamot, niin ne vali-
koivat sulamattomat lyijyrakeet
hyvinsulavasta lihasta erilleen ja
niinpä tämän sisällisen prosessin
jälkeen pyöreät lyijynokareet
mennä riittelivät omia teitään.

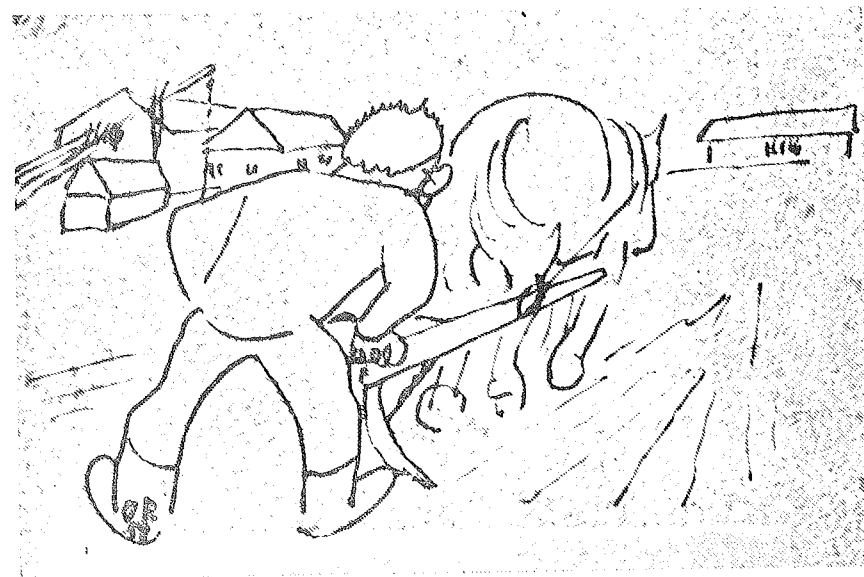
Kuten tiedetään, esiintyvät
haulit kaupassa pussitavarana ja
entisen olotilan tiimoilta periyty-
nyt vaisto ohjasi ne pussimaiseen
umpisuoleen. Sinne ne tulivat,
asettuivat hyvään järjestykseen
ja kotiutuivat. Olisivat olleet si-
joituspaikassaan ties kuinka
kauan, ellei umpisuoli olisi jos-
tain syystä ärsyyntynyt. Kun
umpisuoli ärsyyntyy, niin silloin
on asiaa lääkäriin ja kiireesti on-
kin. Tässä nyt esillä olevassa ta-
pauksessa oli asiaa myöskin leik-

kauspöydälle, joten tämä tapaus
ei millään lailla poikennut taval-
lisesta umpisuolen tulehduksesta.

Leikkaus tietenkin onnistui.
Lääkäri ropisteli haulit varovasti
suolipussista vanhan sanomaleh-
den päälle, kääräisi lehden pus-
silleen ja sijoitti sen hyllylle odot-
tamaan potilaan toipumista, sillä
olihan tämä lehtipussin sisältö
potilaan omaisuutta ja melkoisen
läheistä olikin.

Heittäessään sairaalalle hyvä-
stit sai metsästäjä-seppä povitas-
kuunsa pistettäväksi, muun pie-
nen irtaimensa ohella, myöskin
haulinyytin. Kotona hän sitten
avasi käärön ja havaitsi, että se
sisälsi melkoisesti tätä tarpeellis-
ta metsästysmateriaalia. Toi-
meksipaneva persoona kun oli,
niin mittasi hän siitä heti kaksi
vankkaa lintulatinkia ja vielä
niitä jäi sormustimen verran kol-
mannenkin panoksen pohjaksi.

Sakarias.

Ei siintä uo kyntäjäksi, kene takapuol karpäsi hrossu.

Kodin papista pakinaa

Otto Koppanen on lähettänyt toimitukselle viime vuosisadan loppula eläneestä ja vaikuttaneesta Kotti nimisestä miehestä, jota yleisesti nimitettiin »Kodin papiksi», eräitä muistelmia. Tämän tapana oli ollut väenkokouksissa pitää humoristisia puheita (saarnoja) ja kirjoitella kansanomaisia lauluja erinäisistä tapahtumista. Lähettäjä muistiinpanoista on tähän otettu Kodin papin tekemä: »Hevosien tappovirsi». Kun tämä toimitus virren mukaan oli epäonnistunut, niin se juuri lienee antanutkin aiheen virren tekoon.

Asianosaisina tässä olivat Ieva ja Pekko. Pekko oli nähtävästi markkinoilta tulossa, kun Ieva katsoi ikkunasta:

»Pekko, peijakas tuleepi
Haarakorva hattu päässä,
Mut onko tuo, helkutti,
hevonen?

— Sieltä konkaroi kopukka.»

Kun Pekko tuli sisälle, niin sai hän Ievalta luultavasti melkoista satikuria huonosta hevoskaupasta ja pirttineuvottelun tuloksena päätettiin koni lopettaa, mikä tehtävä luonnostaan lankesi Pekolle. Laulun tekijä panee Pekon siitä kertomaan näin:

Otin pyssyn pyytämättä,
Siihen mie ruutii rumusin,
Panin haulii aika paljon,
Kuulii koko koprallisen,
Yksin lukien yheksän,
Sulloin tulpat tukevasti.
Siit mie sihtasin sivulta,
Päältä piipun pirahutin.

— — —
Menihän porko polvilliese,
Kompashtihe kontilliese,
Mutt kohta ylös kompuroipi.
— Siinä hirnahti sivussa:

»Pelästyin Pekon savuja.
Ammuit onneton ohitse.»

— — —

Ihmettelin itsekseni:

»Mikä lie pyssyssä pilalla,
Ei tehnyt totta »nälkätorvi».

Laulun sanoja on täytynyt jonkin verran muotoilla, vaan suurin piirtein on sävy pysytetty alkuperäisessä asussaan. Kodin papin ns. saarnoja tuskin lienee kenelläkään nykyisin elävällä sakkolalaisella muistissa, jos olisi, niin sopisi lähettää toimitukselle.

Kevät-kaipuu

Kirj. H. G.

Kevät saapuu ja lintuset iloten
laulaa,
vaan ei löydy mun rinnassain
rauhaa.

Se tuntee kaipuuta Karjalaan,
en voi sitä koskaan unhoittaa.
Vuoksen rannat niin rakkahat
ne jäivät.

ol' ihanat siellä lapsuutemme
päivät.

Usein kilpaa me siellä juostiin
ja kukkakimput äidille tuotiin.
Siellä rajan takana nukkuu
rakkaamme rauhan unta.

Mielessämme säilytte kuin sadun
valtakunta.

Me kuljemme täällä kaihoten
vaan

ja muistelemme kaunista
Karjalaa.

Olet poissa, kaivattu — kallehin,
sä Karjalan kunnalle nukahdit.
Levon saavutit siellä ihmisen,
minä kaipuun rintahan ainaisen.
Herra mun tieni myöskin johtaa
sinne, miss' kerran rakkahat
kohtaa.

Hetken me täällä vain kuljetaan
ja sitten yhtehen saavutaan.

Kupintka

Kirj. S. Ollikainen.

(Täs kirjoitetta nyt Suvanno-seurun murretta silviisii, jot se on vähä niiko helpomp ouvonki lukkii, ko se mitä Ulvise sutnan tarinas olj käytett, vaik se oljki liikempän ääntämise konstii.)

Näikkhä työ satutta tietämääkkää, jot mikä se tuo otsikkoss mainittu kupintka olj? Mie arvaan, jot työ jokahine ainakaa että sitä tiije ja kuka ei tiije ni ei se arvaakaa sitä.

Mut ällkääh hättäällkyö, saaha mie täss ajanikuluks teil kertuo sen, nuojnikkää vaikk vähä lyhemmält, jot saatta siit lapsillennaki haastaa millane se olj ja mitä sill tehti.

Tää on näikkääs jo nii vanha asja, jot jos se ois rautaa, ni se ois jo nii ruostees, not siint ei saais senkää tolkkuu enää, mut ko tää onki vaa sellane puine tarina, ni ei siin uo ku lahonvikkaa vähäse ja siitä siin olj jo siiloki ko tää asja olj iha tuoreen ja ajankohdasen.

Täss pittää viel tehä pienj tilanne katsaus, enneko lähtyö tätä tarinaa etteepäi suoltamaa.

Sakkulass olj Laatuja-järve ja Suvanno välises maastos, sekä siin viel vähä matkaa Pyhäjärve pitäjä rajalki, sellasta metsämaata, jot siin kasvo pääasjas vaa lehtpuita, koivuua ja haapataki, mut Suvanno eteläpuol ja pohjospuolki ain Haparaisii kyllää ast olj taas melkei yksistää petäjäkkö-kankeita.

Vuossataluvun kääntyis täl yheksänmettoist ja vähä sitä enneki alkoit petäjäkkömetsiin omistajat saaha metsillääse rahhaa, ko ostajii nääts alko liikkuu sielpäi pitäjää. Eihä sillo puu paljookaa maksant, mut jos kenel ol paljo metsää, ni pääshä hää errää tuhanne omistajaks ja siithe aikaa ko jollai olj vaik yks tuhatmark-

kane taskus, ni sitä jo köyhemmät katehtiit. Nykyaikan hölissää suuraanisest muka tiukkaa rahhaa, mut hometta se tää nykyne kuvitelt tiukkuus on sen ajan tiukkuutta ja niukkuutta vastaa. Tään vois todistaa vaikk Toropaise Ville, mut ei taija enää ellääkää.

Nytko näis petäjämettäkyllis alko yks ja toine päässä vähä rahareunaa kil, ni alko se kohta vähitelle näkkyä ulospäiki. Hevosil alko karva kilittää yhä enemmän ja emännät leveniit takkaa- sekä iestpäi.

A niis lehtmettäkyllis isännät yhä viel voivottellit ja emännätki huokailiit, jot ko saais ies tuota metsää kelpaamaa ni saais helpommal rahhaa ja enemmäkki ko täll voikirmun hörsyttämällä. Kyllä sillo jo olj itämäss porsaa kasvatusti ylj pitäjän, mut niil ei viel sillo olleet avahunneet nää kotimaan markkinat. Vennäi-Pietariä niitä jonkiverra män, ku siel niitä herkkusuut söivät paistinn.

Puolikymment vuotta olj eletty tätä vuossattaa, ko alko kuuluu huhun, jot koivuua alettais ostaa Laatuja rantaa Pietariä vietäväks ja se huhu nost toiveen hymyn monen isännän naamaa valaisemaa näis lehtmettäkyllis. Eikä kulunt kauvaakaa, ko alko näkkyä, jot ei se huhu iha turha oltkaa. Koivuostajii alkoki ilmestyy niil mail. Pääostajin essiintyit pietariladst puukauppiat, mut oljha heil apulaisin (rikassikkoin) jokkuu puuvenättä ossaava paikakuntalaineki.

Ostoyksikkön olj näil venäläine mitta: kupintka, mikä sisäsen, jot puut leikkattii vennäisyltä pitkiiks (1,82 m), siit ne pinottii sylen levyisii — ja korkuisii pinoihi — — — ni se olj siit kupintka, eli kuutiosyli. Kupintkapinon korkuuvie vaaitti viel melkone yljmitta, jot tää kupintka tulj nykyis mitois laskettun sisältämää siin 8 m³.

Ostajil olj sellane kikka kauppoi tehessä, jot hyö koitteliit saaha myöjän tekemää mahollisemman suuren kaupan ja siit pantii kontrahtii kova sopimussakko, jos ei myyjä toimita koko myyty määrää. Kyllä ostajil olj selvil, jot mitä esmerkiks sata kupintkaa sisältää, mut metsiin omistajat ei hoksanneet käyvä sitä reknailemmaa ja tekkiit hyväss uskos ja ilois toiveis kauppoi. Kuka möi sata, kuka kaksattaa kupintkaa ja mikä mitenki. Mut siit ko puita aletti kaataa ja aijaa pinol, ni isäntiin silmät aukeniit ja männiitki iha selällee ihmetyksest.

Ykski isäntä ko olj ajant 16 suurta kuormaa puuta pirsal ja käi siit kokkeiks niitä latomaa pinol, ni niist hää sai syntymää kaks kupintkaa sen verra vajajaan viel, jot sovittu yljmitta jät puutumaa. Tää panjki isännän vähä miettimää ja reknailemmaa, jot kui monta kuormaa häne viel pittää aijaa enneko saap täytee sen 80 kupintkaa, minkä olj sitoutunt toimittammaa ostajal. Isäntä tais vähä jo siin vaihees haastaa tuhmiä sanna itseksie. Eikä tää olt ainuva isäntä mikä joutu itsijääse

moittimaa näis kupintkakaupois. Mut jos otettais huomioo mitta emännät saannoit näihe kauppoim loppuselvittelyn jälkie, ni siint tulis hyvin kirjava kertomus. Sellaista se olj tää venäläistii puukauppiat silloine ystävyys- ja avunantoretiki, jot vähäl pit jottei monj metsänmyöjä jo joutunt pois kotoiselt konnulta. Hyvin harva isäntä sai kontrahtiise täytetty ja sopimussakot velvät toimitetunki tavaran hinnan melkei ole-mattomii.

Sananparsia

Onha se tok hyvä, ko ihmisell on ain teä suu kerall, sano ämmä, kun kahville käskettiin.

— — —

Kyllä talo sen vahingon kestää, jot vieras sivuitse aijoa.

— — —

Ilma on kuin maitoo ja tie kuin vehnästä, sanoi poika, kun riuulta palas.

— — —

Paukota voa, kyllä siinä akustiikkoo piisoo, sanoi savolais-ukko, kun eukko vellikauhalla päähän huiteli.

KUKOT KILPASILLA.

Rikkaan Ylitalon kukko lauloi rintaansa röyhisteillen:

— Näin rrikas rreuhaa. —, mi-hin Alitalon kukko vastasi:

— Onhan meilläkin varraa.

SUVANNON-SEUTU

ilmestyy Lempäälässä 4 kertaa vuodessa ja maksaa mk 225:— vuosik. Ilmoitusmaksu 10 mk mm. Seisovista ja koko siv. ilm. alennus.

Toimitus: Päätoimittaja: Santeri Ollikainen. Toimitussiht. Eero Naskali. Muu toimituskunta: Yrjö Raaska, Ester Pitkänen, Viktor Ryyppö ja Helmi Uosukainen.

Toimituksen os: Moisio pt.

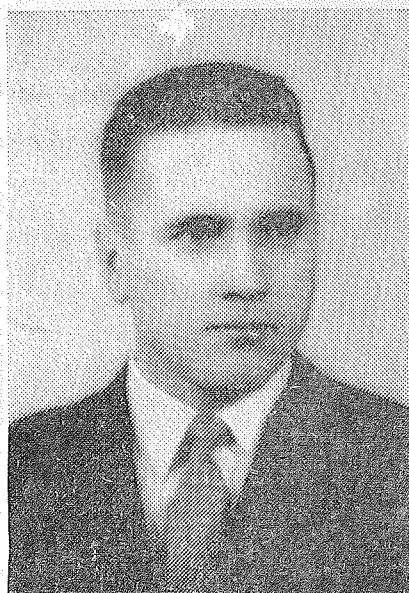
Myyimme edullisesti

**sahattua ja
höylättyä
puutavaraa**

Erilaisia listoja ja panelia
saatavana monipuolisesta va-
likoimasta sopivin hinnoin.

LAUTA OY

Lempäälä, puh. 101

Sakkolalaisten oma ehdo-
kas tulevissa vaaleissa,
Hämeen pohjoisessa vaali-
piirissä on maanviljelijä,
maatalousteknikko

**TEUVO
VISKARI**

Tehän tunnettekkin hänet: Karjalainen kansanmies, aatteen mies,
maatalousmies.

TEUVO VISKARIN VALITSIJAYHDISTYS
Maalaisliiton vaaliliitto (Maks. ilmoitus)

Suosittellemme

LUKIJUILLEMME
tässä lehdessä ilmoit-
taneita toiminnia.

**Korkeakosken
Kirjakauppa**

Marjatta Lopenen
Puh. Korkeakoski 42

Tehdessänne sähköalan koneiden ja kojeiden hankintoja alkää
unohtako tiedustella meiltäkin. Lähetämme rahtivapaasti hyvitätäen
sopivan alennuksen.

**PESUKONEITA, JÄÄKAAPPEJA, PÖLYNIMUREITA, PUMP-
PUJA, MOOTTOREITA, LYPSEKONEITA, SÄHKÖLIESIÄ,
RADIOITA, TELEVISIOITA sekä kaikkea sähköalalta.**

RAASKAN SÄHKÖLIKE

Vesilahti
Postios: Lempäälä
Puh. Vesil. Koski 41

Valkeakoski
Sääksmäentie 17—19
Puh. 810

Tiijustelkoaha kokkeiks.

RAKENTAJILLE:

**KATTOHUOPIA RAKENNUSMAALEJA
ERISTYSHUOPIA RAKENNUSERISTEITÄ
ERISTYSKEMIKALIOITA**

Myyvät alan liikkeit kautta maan.

Oy KATEPAL
LEMPÄÄLÄ Puh. Nimihuuto